

Čís. 1857.

»Urážkou skutkem« ve smyslu §u 331 tr. zák. jest každé neoprávněné působení na tělesnou neporušenost napadeného. Nevyžaduje se, by se pachatel dotkl těla napadeného; spadá sem i výhrůžné namíření pušky proti osobě v blízkosti jsoucí a projevení úmyslu střeliti.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1925, Zm II 578/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 19. září 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle §u 99 tr. zák. a přestupkem proti povinnostem veřejného úřadu podle §u 331 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost popírá skutkovou podstatu přestupku podle §u 331 tr. zák. poukazem na to, že § ten žádá ublížení skutkem, kteréžto ublížení Karlu R-ovi, jenž se vůbec vyhrůžky nebál, způsobeno nebylo. Stížnost jest na omylu. Po skutkové stránce je zjištěno, že, když Karel R. šel k rybníku za obžalovaným, by mu domluvil za to, že vyhrožoval jeho dětem zastřelením, obžalovaný namířil pušku i na něho a křičel: »Pojď sem blíže, já tě zastřelím jako psa«. Zákon nemluví o ublížení skutkem, nýbrž o urážce skutkem. Pod takovouto urážkou dlužno pak rozuměti každé neoprávněné působení na tělesnou neporušenost napadeného. Výhrůžné namíření pušky proti osobě v blízkosti jsoucí a projevení úmyslu střeliti, dlužno považovati zajisté za činnost, směřující proti tělu napadeného, zvláště když nebezpečnost činnosti té nabyla důrazu výhrůžnými slovy, včstícími okamžité způsobení zla, totiž usmrcení. Aby se bylo těla napadeného skutečně dotknuto, zákon nevyžaduje. Aní o pouhou symbolicky projevenou pohůžku se nejednalo; nechtěl obžalovaný naznačiti, že zamýšlí způsobiti zlo teprve v budoucnu; předsevzal naopak za současné vyhrůžky zastřelením útok proti napadenému a útok ten byl způsobilým nejen vzbuditi obavu okamžitého uskutečnění pohůžky, nýbrž byl také způsobilým, zahájití provedení pohůžky. Ta okolnost, že se napadený vyhrůžky nelekl, nemůže skutkovou podstatu urážky skutkem vyloučiti.

Čís. 1858.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pokus přečinů podle §u 8 tr. zák. a §§ 14 čís. 2, 15 čís. 2 zákona.

Úmysl rozšiřovati závadné letáky může tu býti i tehdy, činil-li pachatel vykonání zamýšleného rozšiřování závislým na tom, nebudou-li zabaveny (§ 10 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 14. ledna 1925, Zm I 615/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 4. srpna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečiny podle Šu 8 tr. zák. a Šu 14 čís. 2 a 15 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Právně mylným jest názor zmateční stížnosti, že čin, z něhož jest stěžovatel viněn, jest beztrestným, jelikož, nehledě k tomu, že jde toliko o jednání přípravné, stěžovatel o své újmě od pokusu upustil, ježto prý předpokládal, když mu letáky byly tiskárnou odevzdány, že již jsou státním zastupitelstvím censurovány; jakmile se dozvěděl, že tomu tak nebylo, letáky prý dobrovolně ještě před zabavením jich tiskaři vrátil, v úmyslu, by znovu je odnesl teprve, nebudou-li mezi tím zabaveny. Podle Šu 10 tr. zák. počíná při trestných činech, spáchaných tiskem trestnost činu — tedy alespoň pokusu — i pro autora a vydavatele odevzdáním díla, jež má býti rozmnoženo, do tisku. Zákonodárce tedy již v tomto jednání spatřuje čin vedoucí ke skutečnému vykonání. Ostatně nalézací soud výslovně zjišťuje, že stěžovatel tak jednal v úmyslu, by vytištěné letáky rozšiřoval, a stěžovatel sám doznává, že jeho úmysl nesl se k tomu, by vytištěné letáky rozšiřoval, nenarazí-li na překážku zabavení u státního zastupitelství. Nelze proto tvrditi, že tu vůbec nebylo úmyslu, by letáky byly rozšiřovány, nýbrž stěžovatel činil vykonání zamyšleného rozšiřování jen závislým na tom, budou-li letáky zabaveny čili nic. Podle řečeného a vzhledem k Šu 10 tr. zák. nelze tedy mluvit o pouhém jednání přípravném; jest nepochybným, že jde již o jednání pokusné, t. j. jednání, projevující měrou, nepřipouštějící vážných pochybností, opravdové rozhodnutí k trestnému činu. Avšak nemůže býti řeči o tom, že jde o dobrovolné ustoupení od pokusu. Stěžovatel nikdy netvrdil, že od svého úmyslu, letáky, o něž jde, rozšiřovati, upustil a že je vrátil tiskaři jen proto, aby byly zabaveny a nemohly býti rozšiřovány. Zabavení není okolností závislou na vůli stěžovatelově. Jednání jeho bylo by vedlo podle doznání jeho a zjištěného úmyslu jeho k rozšiřování letáků a tím k dokonání přečinů mu za vinu kladených, kdyby státní zastupitelství z jakéhokoliv důvodu bylo opomenulo letáky zabavit. Jest ovšem správné, že by vrácení a pak následující zabavení jich u tiskaře bylo bývalo příčinou, že k rozšiřování a tedy k dokonání trestných činů nedošlo. Než zabavení stalo se mimo vůli obžalovaného a nemůže proto býti řeči o tom, že od dokonání činu o své újmě upustil dříve, než škodlivý výsledek mohl nastati. Jest tedy úplně lhostejno a nebylo proto na soudu, by zjistil, zdali shora uvedená obhajoba obžalovaného odpovídá pravdě čili nic, když bylo nepochybně zjištěno, že obžalovaný na svém úmyslu, letáky rozšiřovati trval, byť i jen za předpokladu, nezabrání-li mu v tom konfiskace, tedy okolnost na jeho vůli nezávislá. Právnem tedy nalézací soud, zjistiv též veškeré ostatní náležitosti skutkové povahy přečinů mu za vinu kladených, uznal stěžovatele vinným ve smyslu Šu 8 tr. zák. a Šu 14(2) a 15(2) zákona na ochranu republiky.